

halvt stolte Utilgængelighed noget, der satte hans Fantasi i Bevægelse og indgød ham Anelser om en Sjælens Adel, en Følelsens Dybde og Oprindelighed, der ligesom havde faaet hende til at vokse for hans Øjne hver Gang, han paany gensaae hende: Hun havde da ogsaa allerede haft større Indflydelse paa ham, end han selv og nogen anden anede. En Aften, da han tilfældigt havde truffet hende og Moderen paa Skibberup Gade og fulgt dem et Stykke ud over Markerne, var Samtalen falden paa hendes Højskoleophold. Med Forundring havde han lyttet til deres Udtalelser om disse ejendommelige Undervisningsanstalter, der i de senere Aar havde vundet en saa vid Udbredelse paa Landet, og som han baade i København og i Præstegaarden saa ofte havde hørt bespottet. Navnlig havde den — næsten udfordrende — Varme, ja Begejstring, som Hansine i al sin Ordknaphed havde lagt for Dagen, gjort et dybt Indtryk paa ham og i Virkeligheden bidraget nok saa meget som baade Moderens milde Overtalelser og Væver Hansens snedige Rænkespil til den store Afgørelse, der nu havde fundet Udtryk i hans Tilstedeværelse i Forsamlingssalen.

Han søgte nu at paaskynde sine Ledsageres Gang for at komme til at hilse paa hende og for muligt i hendes Ansigt at læse, hvilket Indtryk hans Tale havde gjort paa hende. Men de to gamle Bønder, til hvilke efterhaanden flere andre af Følget interesseret havde sluttet sig, var vanskelige at faa ud over en endog meget sindig Pasgang; og inden man naaede de tre unge Piger, forsvandt disse ned ad den sidste, bratte Bakkeskraaning ud mod Stranden.

Nogle Øjeblikke efter befandt ogsaa Emanuel og hans Ledsagere sig paa Samlingspladsen.

Denne var en sandet Plet umiddelbart ved Vandet, en halvrund Udvidelse af den ellers smalle Strandbred, der her skød sig ind mellem et Par høje, stejle Bakkeskrænter. „Kirken“ kaldtes Pladsen af Egnens Folk, fordi de paastod, at den mindede dem om en Kor-